

LORETH ANNE WHITE

A CSALI

Az év legjobb romantikus
thrillere!

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

LORETH ANNE WHITE

A CSALI

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

ELSŐ FEJEZET

*Szerda. Öt nappal hálaadás előtt.**

AZ EAST END-I KÖNYVTÁRBAN CSEND HONOLT. Még nem volt délután négy óra, de odakint máris teljesen besötétedett, a város alacsonyan kúszó felhőkbe és szitáló tengerparti párába burkolózott, a forgalom homályos foltokba olvadt össze az ablakon csordogáló esőcsíkok mögött. A férfi dél körül a Peace Archnál lépett be Kanadába az Egyesült Államokból egy NEXUS kártyával.

Most egy számítógép előtt ült a hosszú terem végében, baseballsapkája ellenzőjét mélyen a szemébe húzva. Szándékosan semmitmondó ruhákat viselt – farmerdzsekit, farmernadrágot, közönséges bakancsot. Azért az East Endet választotta, mert ez a melósok és a csövesek környéke: az utcán élőké, a hajléktalanoké, azoké, akiket a társadalom az út szélén hagyott. Itt könnyedén észrevétlen maradhatott, akár egy őzbak az erdő sűrű, száraz bokrai között.

Megnyitott egy közösségi oldalt, és átfutotta a friss posztokat.

* Kanadában október második hétfője a hálaadás napja.

Semmi új. Vagy legalábbis semmi olyasmi, amit érdekesnek talált volna.

Újabb oldalra kattintott, aztán megint másikra. Továbbra sem érkezett reakció azokra a dolgokra, amiket két nappal korábban posztolt Portlandból. Mielőtt kilépett volna az oldalról, még begépzelt egy újabb üzenetet:

Továbbra is keresem a biológiai szüleimet. Tizenegy éves vagyok. Lány. Július 17-én születtem Watt Lake-ben, Brit Columbiában...

A saját profiljához feltöltött egy képet egy sötét hajú gyerekről, amit egy véletlenszerűen kiválasztott anyuka Facebook-oldaláról másolt. Ugyanezt a képet használta a szüleiket kereső örökbefogadottak számára fenntartott honlapokon is, amelyeket rutinszerűen követett, amióta egy hónappal korábban kiengedték egy arizonai büntetés-végrehajtási intézetből.

A számítógép használatát a gondatlanságból elkövetett emberölés miatt rács mögött töltött idő alatt sajátította el. Azt is a börtönben tudta meg egy rabtársától, hogy a közösségi oldalakon egyre több örökbe fogadott gyerek keresi a biológiai szüleit, sőt külön csoportokat is létrehoztak erre a célra. Odabent ugyan nem fért hozzá az internethez, de szabadulása után egyből rákeresett a „Sarah Baker” névre. Az elmúlt nyolc évből egyetlenegy találatot sem kapott. Persze akadtak mások ugyanazzal a névvel, de annak a Sarah Bakernek, akit ő keresett, nyoma sem volt. Régebben számtalan hosszabb-rövidebb cikkben foglalkoztak vele, de ennek nyolc évvel ezelőtt egyik pillanatról a másikra vége szakadt. Mintha kitörölték volna a világból.

Mintha Sarah Baker egyszerűen megszűnt volna létezni.

Vagy megváltoztatta a nevét, új személyazonosságot vett fel, és rejtőzködni próbált.

Ezen a ponton ötlött fel benne, hogy megpróbálkozhatna az örökbefogadási oldalakkal.

Ezekon a nyilvános honlapokon a legkülönbözőbb korú gyerekek és egykori örökbe adó szülők keresték a biológiai rokonaikat. A férfi olvasta azoknak a szakértőknek a véleményét is, akik szerint ez az új jelenség a nagyobb átláthatóság felé tereli a családokat, de új kérdéseket is felvet. Bizonyos buktatók kiküszöbölésére a hatóságok még nem is találtak megoldást.

A férfi számára ez a vadász édes álmát jelentette.

Ahogy a határ felé tartott, minden adandó alkalommal megállt könyvtáraknál és internetkávézóknál. Bedobta a horgokat, a csalijai ravaszul megtervezett műlegyekként úsztak az online halastavak örvénylő vizében, ahol az árnyékban megbújva a sodrással küszködő áldozatait sejtette.

Várt.

Várt a megfelelő... Hirtelen mozdulatlanra dermedt. Valami felkeltette a figyelmét.

Anya keresi tizenegy éves gyermekét.

Gyorsan a linkre kattintott. Nem ezt kereste. Nem stimmelt a születési dátum. Nem stimmelt a személyleírás. Megdörzsölte borostás állát – a hajfesték irritálta a bőrét. Persze csak vaktában próbálkozott. Talán a nő már meg is találta a gyerekét. Talán nem is volt rá kíváncsi. Talán boldog házasságban élt, és továbblépett. Vagy meghalt.

De egy vadásznak, egy jó vadásznak erénye a türelem. Bízott az ösztöneiben, ismerte a zsákmányok szokásait, és mindig tudta, mi

jár a fejükben. A pszichológiai profilalkotás oda-vissza működik. És ismerte Sarah Bakert.

A tulajdonának tekintette Sarah Bakert.

Kilenc hónapig tanulmányozta gondosan, mielőtt csapdába ejtette.

Utána öt és fél hónapig teljes egészében az övé volt. Aztán nagy önteltségében kockázatot vállalt. Ostoba hiba volt.

A gyerekkorából előbukkanó szavak hirtelen füstként gomolyogtak a fejében...

Amikor már megy le a nap, csakis akkor lőj, fiam, ha biztos vagy a pontos találatban, különben a sötétben kell üldözőbe vened a sebesült állatot. Egyedül. Végig kell csinálnod, történjen bármi is, mindegy, hány napba és éjszakába telik, mindegy, milyen éhes és fáradt vagy. Világosan beszéltem, fiam?

Túlságosan elnyújtotta azt a csodálatos tavaszi vadászatot.

Az utolsó, gyilkos lövéssel kívárta, amíg lemegy a nap. Elvétette a célt. A nő viszonzta a tüzet, és őt sebesítette meg, aztán felszívódott az erdő sötétjében.

De a férfi a zsigereiben érezte, hogy Sarah Baker csak egy darabig nyalogatja a sebeit, utána keresni kezd. Az anyaság erős késztetés, és együttérzés, kíváncsiság, nyitottság jár vele – a nő gyengeségei. Eleve így tudott a bizalmába férkőzni.

Megnyitott egy újabb oldalt. Üzenetek. Mindenféle. Anyák, apák, nagynénik, testvérek, unokatestvérek, gyerekek keresték elveszett vérrokonaikat. Olyanok is akadtak közöttük, akik mások nevében kutakodtak.

Mások maguk próbálkoztak. A férfit igazából szórakoztatta az embereknek ez a mélyen gyökerező vágyakozása a család, a valahová

tartozás, az önazonosság után. A gyökerek után. Az otthon után. Azért, hogy kelljenek, hogy szükség legyen rájuk, hogy megértsék, miért döntött úgy valaki csecsemőkorukban, hogy eldobja őket.

Éppen bezárta volna az utolsó oldalt, amikor bepittyent egy válasz a legutóbbi posztjára.

Hevesebben kalapált a szíve.

Született egy lányom a Watt Lake-i kórházban. Jövő nyáron lesz tizenkét éves. Sötét haj, zöld szem. Kis szív alakú anyajegy a bal térdhajlatában.

Úgy érzed, esetleg te lehetsz az?

A válasz egy HorgászLány nevű felhasználótól érkezett. A férfi gyorsan átkattintott a profiljára. HorgászLány nem töltött fel magáról fotót, a profilképén egy pisztráng ugrott a horgászzsinór végén, testén vízcseppek csillantak a napfényben.

Az idővonal nem volt nyilvánosra állítva, és más információkhoz sem lehetett hozzáférni. De ott volt ő élőben, online, ebben a pillanatban is. A férfi érezte a finom rántást a víz alól, tudta, hogy a zsákmány a horgára akadt.

Azt a kurva!

Logikus. Hát logikus, bassza meg! Először a férje családjának tulajdonában lévő sportbolt pultja mögött pillantotta meg Sarah Bakert Watt Lake-ben. Sarah rutinos horgász és vadász volt, tudta, hogyan bukkanhat akár állat, akár ember nyomára. Éppen a vadonban való életben maradás képességét találta a férfi olyan izgalmasnak. A többiek után valódi kihívásra vágyott. Emelni akarta a tétet, főkavarni az állóvizet. Megkapta, amit akart, sőt még többet is annál.

Gamosz, suttogta magában. Az anyja egyszer azt mondta neki, hogy az ögörög „gamosz” szó a vadász és a vad házasságát vagy szövetségét jelentette. És igen, amikor vadászott, éppen erre vágyott – kapcsolatra, érzelmi kötelékre a zsákmányával. Valami személyesre. Visszavonhatatlan egyesülésre.

A játék csak úgy az igazi, ha mindkét fél tudja, hogy játszik...

Adrenalin langyosította a vérét, a farka mocorogni kezdett, és finom, lüktető fájdalommal préselődött belülről a sliccéhez.

Nyugalom. Mély levegő. Ne ránts meg a botot. Ne próbáld bemélyeszteni a horgot. Ez nem egy vad, szökellő lazac. Ez egy pisztráng. Finom, illékony hideg vízi harcos hal. Kisebb halakat eszik, ragadozó, de az a jó, ha az ember hagyja futni, engedi, hogy visszahúzódjon a mélybe, azt higgye, hogy még szabad...

A férfi szinte érezte, ahogy a nedves zsinór kisiklik az ujjai közül, hallotta az orsó surrogását. Létrejött a kapcsolat, párbeszéd kezdődött közte és valami vad között.

És ez a vad az övé lehet, ha jól taktikázik.

Gépelni kezdett:

Igen! Sötét hajam és zöld szemem van, meg kis anyajegy a bal térdhajlatomban...

Várt. A csend a könyvtárban egyre csak duzzadt, már a dobhártyáját feszítette. Valaki köhögött. Odakint a ködben fulladozó Burardon egy ködkürt nyöszörgött hosszasan.

Aztán hirtelen:

Felvennéd velem a kapcsolatot privátban a HorgaszLany@gmail.com-on?

A férfinak kiszáradt a szája. Gyorsan létrehozott egy névtelen e-mail-fiókot, és üzenetet írt:

Honnan tudhatnám, hogy maga tényleg az anyám? Küldjön egy képet. Még Watt Lake-ben lakik? Mi a neve? Miért adta örökbe a babáját? Ki volt az apja? Nagyon izgulok.

Szinte azonnal érkezett a válasz.

Rajtam kívülálló okokból rákényszerültem, hogy zárt, titkos örökbefogadás keretében másnak adjam a gyerekeimet. Mindent egy ügynök intézett, nem tudom, hová került a lányom, és nagyon kíváncsi vagyok rá, hogyan alakult a sorsa. Én most az Olivia West nevet használom. A ranch ügyeit intézem, és horgásztúrákat vezetek a Broken Bar Ranchen Caribooban. Mellékelem a weboldal linkjét. A személyzet tagjai között találhatsz rólam egy fényképet. Tudják az örökbe fogadó szüleid, hogy keresed a biológiai szüleidet?

A férfi gyorsan rákattintott az e-mailben kapott linkre.

A Broken Bar Ranch honlapja töltötte be a képernyőt. Megnyitotta a „Rólunk” linket. A személyzet tagjainak képei jelentek meg.

Sebesen lefelé görgetett, megállt egy fotónál. Belenagyított. A szíve majd kiugrott a helyéből. Alig kapott levegőt.

Ő az.

A leghalványabb kétség sem merülhet fel.

Picsába! Megszédült, szinte elvakította a tiszta, édes, forró adrenalin mámorító lökete. Nyelni próbált. Igen, a nő megváltozott.

Érettebbnek tűnt. A vonásai finomabbak lettek, egy kicsit határozottabbak az állánál, a tekintete kicsit visszafogottabb, nem olyan látványosan nyílt. De nem lehetett nem felismerni a sűrű gesztenyebarna haját, az arc ovális formáját. Azokat a telt ajkakát. Azt az erdei moha színét idéző, távol ülő szempárt. A férfit elöntötte a forróság.

Könnyedén megérintette a képernyőt az ujjbegyeivel. Sarah Baker. Az ő sebesült szarvasa. Most Olivia Westnek nevezi magát. Gondolatban tett egy próbát az új névvel. *Olivia*...

– Elnézést...

A férfi kis híján hanyatt esett az ijedségtől. Felkapta a fejét a hang irányába. Fiatal nő. Nagy kék szemek.

– Sokáig marad még ennél a számítógépnél? – kérdezte. – Én már korábban lefoglaltam.

A férfi állta a tekintetét, a szíve vadul kalapált, de lassan mosolyra húzta a száját.

– Csak adjon egy percet, hogy kilépjek, jó?

A nő lassan elpirult, előbb csak az arca, aztán a nyaka is. A férfi abban a pillanatban tudta, hogy bár ő is megváltozott, öregebb és szikárabb lett a börtönben, az évek mély ráncokat véstek az arcába, még mindig megvolt benne az a valami. A kellemes hang. A vonzereő. A csábító villanás a tekintetében.

– Gond egy szál se – mondta a nő. – Köszönöm. Majd... majd ott várok addig. Letelepedett egy székre, valamivel hátrébb.

A férfi érezte a jelenlétét, a lehetőséget. De most már megvolt a célpontja. Kezdte kialakítani a tervét.

Úgy helyezkedett, hogy a fiatal nő láthassa a vállaltól a képernyőt, majd megnyitotta a honlapon a gyakori kérdések oldalát, és egy papírfecniire lejegyezte a ranchre vezető utat. Öt-hat órát kell autóznia északra, fel a Belső Fennsíkra. Az oldal szerint a Broken Bar Ranch a

kanadai hálaadási hétvége utolsó napjáig tartott nyitva, utána azonban bezárt télire. Nem maradt sok ideje. Hamarosan itt az első nagy havazás a Cariboo vidékén, és egyáltalán nem biztos, hogy Olivia West a környéken marad.

Egyszerre szöget ütött a fejébe, milyen ironikus, milyen tökéletes az időzítés. Mintha csak jel lenne. Szinte napra pontosan tizenkét éve történt, hogy először elkapta a nőt, a hálaadás előtti vasárnapon, közvetlenül az első nagy téli havazás előtt.

Mint a medvék, amikor már alig várják, hogy téli álmat alhassanak, a férfi is mindig előre megérezte az első hó illatát. Hallotta a fák suttogásában, látta a fénytörésekben, érezte a szél fémes ízében. És tudta, akár a barlangjuk felé induló medvék, tudta, hogy ha az első nagy vihar előtt mozog, akkor az érkező hó mindent betakar, és elrejtí a nyomait. A tél végéig biztonságban lesz, ott húzza meg magát, ahol senki nem követheti a bűvóhelyéhez.

Újra elolvasta a nőtől kapott e-mailt, nekilátott, hogy begépelve a választ, majd habozott a villogó kurzor felett. Folytassa az üzenetváltást? Nem. Megkapta, amit akart. Nem szeretett volna gyanakvást ébreszteni a nőben. Hadd higgye, hogy a „gyerek” megijedt, és kámforrá vált.

Kilépett a profilokból, bezárta az oldalakat, kiürítette a gyorsítótárát, és átadta a számítógépet a várakozó fiatal nőnek.

A cetlit a ranch címével a belső zsebébe gyűrte, majd felhajtotta farmerdzsekije gallérját, és kilökte a könyvtár ajtaját. Kilépett a hűvösen szitáló esőbe a Hastingsen. Leszegte a fejét, és bevette magát az épületekből kiözönlő, hazafelé igyekvő dolgozók közé.

Céltudatos léptekkel a két sarokkal odébb parkoló teherautójához meg a hozzá kapcsolt lakókocsihoz sietett. Ideje volt hazaindulni. De úgy igazán haza. Ideje befejezni a vadászatot. Miután annyi évet

töltött egy szűk börtöncellában, ismét a szabadság nyers ízét érezte a szájában. Hívogatta az erdő, a hűvös, tiszta levegő.

Hirtelen egy emlék lopózott a gondolatai közé, és visszahozta a valóságba.

Tizenegy éves, kimerült egy vadászat után, az anyja ölében ül. Az anyja az ő hosszú, szénaboglyaszerű haját simogatja, körülöttük az elmaradhatatlan könyvek garmadája. Az apja a ropogó tűz másik oldalán ül, pipázik, és őket figyelő összehúzott szemmel. Az anyja hangja szűrődik a tudatába...

Az ember kiemelkedik az állatok közül, Eugene drágám. Az ember számára a vadászat nem mindig a létfenntartásról szól. Gyakran az üldözés izgalma a legfőbb vonzerő. A megérzések, az állandó szellemi készenlét, a feszültség, a fizikai erőfeszítés különleges elegye... Az anyja keze lefelé indul a testén, a combján állapodik meg, a hangja már csak a lélegzet meleg suttogása a fülében... *A vadászat sokszor szinte mitikus, felemelő élmény. Csodálatos...* Az ujjai végigsiklanak a combja belsején, az apró farok mocorogni kezd.

Az apja felhördül, felugrik a fotelból, és a pipájával a feleségére mutat.

Nem kell ez a rizsa, jó? Elvesztette azt a kibaszott állatot, abban kurvára nincs semmiféle izgalom. Az apa égető tekintete a fiára siklott...

Kötelességed, fiam, istenverte kötelességed, hogy a meglőtt szarvas után menj. Nem állsz le, hallod... Kurvára nem állsz le, amíg be nem gyűjtötted a sebesült zsákmányt! Amíg a tied nem lesz. Még egyszer ez nem történhet meg, világos? Ha nem vagy biztos benne, hogy egy lövéssel megöled, nem húzod meg a ravaszt ilyen kevéssel sötétedés előtt.

Megszólalt egy ködkürt, és visszarántotta Eugene tudatát a jelenbe. A Burrard szürke vízből felszálló pára vastag, cafatokra hulló

kötegekben gomolygott felfelé a régi városrész téglaházai és macskaköves utcái fölött. A férfi szorosabbra húzta magán a dzsekijét.

Istenverte kötelességed, hallod...

El kell ejtened a vadat.

Gage Burton fülében lüktetve dübörgött a vér, ahogy számítógépe képernyőjére meredve a válaszra várt.

Lehetséges lenne? Ennyi év után végre beletrafált?

Teltek a másodpercek. Aztán a percek.

Nem jött újabb üzenet.

De érezte. Valami megrángatta a zsinórt, aztán eltűnt. Csak nem akart megérkezni a következő válasz az e-mailjére.

Remegő kézzel újra gépelni kezdett.

Ha szeretnél még beszélgetni, kérlek, válaszolj. Semmit sem kell megígérned, csak annyit szeretnék tudni, hogy a lányom meleg és szerető otthont talált magának.

Rákattintott a „Küldés” gombra. Eltelt még pár perc.

Semmi.

Gage ajkán verejtékcseppek gyöngyöztek, kezét végighúzta kopaszodó fején. Az asztalán szerteszét heverő papírokra pillantott. A *Watt Lake Gazette*-ből kivágott tizenkét éves cikkekre.

A tetthelyeken készült, csontvázakat, meggyalázott testek maradványait ábrázoló régi fényképekre. Rohadó koponyák. Kivágott nyelvek hült helye. Üresen tátongó szembödrök. Készültek képek az acél húskampókról is, amelyekre a Watt Lake-i gyilkos fellógatta az

áldozatait, hogy aztán kibelezze, megnyúzza, kivéreztesse őket, akár az elejtett szarvasokat. Más fotók a kunyhót ábrázolták a fészker mellett, ahol leláncolva, összekötözve tartotta az áldozatait, akiket egy télen át szexuálisan kihasználta, végül felkészítette őket a tavaszi vadászatra.

Gage közelebb húzta a Watt Lake-i gyilkos utolsó áldozatának főtőjét.

Sarah Jane Baker.

Huszonöt éves volt akkor. Ethan Baker fiatal felesége, a népszerű Watt Lake-i lelkipásztor, Jim Vanlorne lánya. Éppen úgy, mint a többiek, Sarah Bakert is az első nagy téli vihar előtti órákban rabolták el. Őt is leláncolták, és a fészkerben tartották hónapokig. Aztán a visszatérő ludak hangjára a börtönőre fegyvert adott a kezébe, és kiküldte az erdőbe.

Mert semmi sem fogható az olyan vadászathoz, amikor felfegyverzett ember a vad...

Sarah a későbbi rendőrségi kihallgatások során árulta el, hogy a gyilkos ezt suttogetta a fülébe. A férfi idézett neki Thoreau-tól, Hemingwaytől, Blackwoodtól.

Egy olvasott ember.

Ellentétben Sebastian George-dzsál, akit elfogtak, megvádoltak, aztán bíróság elé állították, és elítélték a gyilkosságokért.

A bizonyítékok ellenére Gage egy percig sem hitte, hogy a valódi tetteket kapták el. Szabadidejében és éjszakánként azóta is a gyilkosra vadászott. Titkos szenvedélyévé vált az ügy. Merthogy annak idején tett egy ígéretet magának. Megfogadta, hogy kideríti az igazságot.

Mindvégig követte Sarah Baker sorsának alakulását. Szentül hitte, hogy a valódi Watt Lake-i gyilkos egy napon visszatér a nőért.

Gage kifújta a levegőt. Továbbra sem érkezett válasz az e-mailjére. Megnyitott jó pár másik, általa létrehozott profilt, hátha beletrafált valamelyik posztjával.

Semmi.

A feje búbjáról a szájára csúsztotta a kezét. Lelkében kétség és félelem vegyült sötét izgalommal. Érezte azt az embert valahol egy másik számítógép előtt. A gyilkos. Figyelt. Várt.

Hirtelen kinyílt az ajtó.

– Apa?

Gage összererezte. Áramlani kezdett a vérében az adrenalin. Káromkodva felpattant, összesöpörte az asztalon heverő újságkivágásokat, a fényképeket, a jegyzeteket.

– Az istenit neki, Tori! Kopogj! Hányszor mondtam már?

Tori tekintete a Gage kezében tartott papírokra siklott, aztán a számítógépre, végül pedig megállapodott az apja arcán.

– Mit csinálsz?

– Mit akarsz, Tori?

A lány egy pillanatig mérgesen meredt rá.

– Louise néni az – mordult fel. – A telefonban. Nem hallottad, hogy csörgött?

Vád. Düh. Megannyi negatív érzelem Melody halála óta.

Amióta Tori elvesztette az anyját, ő pedig a feleségét, a legjobb barátját, a mankóját. Az élete értelmét úgy, ahogy van.

– Köszönöm – mondta. Állta a lánya tekintetét, várta, hogy elmenjen.

Tori kilépett a szobából, és becsapta maga mögött az ajtót. A lépétei távolodtak a folyosón.

Jesszusom, még a telefont sem hallotta... *Kapd össze magad! Koncentrálj!*

Felvette a telefont, megköszöri a torkát.

– Szia, Lou! Hogy s mint?

– Sokkal fontosabb, hogy te hogy vagy. – A nővére hangja határozott volt, már-már hivatalos. – Azt hittem, hallani fogok felőled a héten, Gage, a legutóbbi vizsgálat után. Hogy ment? Meg tudnak operálni?

Nem lehet megoperálni. Melodyval ezt már a felesége balesete előtt is tudták.

Kinézett az ablakon. Máris teljes lett a sötétség. Az évnek ebben a szakaszában korán lemegy a nap. Esővízcsíkok kígyóztak az ablakok fekete üvegén.

– Lemondtam a vizsgálatot – mondta.

Pár pillanatig csend feszült közöttük.

– Nem értem rá, Lou.

– Picsába – mondta halkán a nő, aztán elfojtott hang hallatszott, mintha fél kézzel befogta volna a kagylót, hogy diszkréten kifújhasa az orrát. – Toriért is felelősséggel tartozol, ugye tudod? Foglalkoznod kell ezzel.

– Rengeteg időm van még...

– Pontosan mennyi? Bármelyik nap beüthet valami. Fogalmad sincs róla, hogyan fog megjelenni. Máris kénytelen voltál idő előtt nyugdíjba menni, mert... – Lounak elakadt a hangja, még mielőtt megemlítette volna a munkahelyi eszméletvesztéseket.

Elkövetett pár hibát egy kulcsfontosságú gyilkossági ügy nyomozása során, mire mindenki elkezdett vele foglalkozni. Hosszú időszakok estek ki, különféle helyeken találta magát, és fogalma sem volt, hogy került oda. A múlt héten nekiesett egy szarfaszú drogkereskedőnek a kihallgatóhelyiségben, és még csak azt sem tudta, mi akasztotta ki, vagy hogy mit művel egyáltalán. Az egyik pillanatban

még tette a dolgát, a következőben pedig már alig bírták leszedni a mocsadékról. Hivatalosan is kérdések merültek fel az egészségével kapcsolatban. Aztán választania kellett a korai nyugdíj és a hosszú táppénz között. Ez az istenverte betegség gyakorlatilag megfosztotta az életétől.

– Nézd, én csak annyit szeretnék mondani, hogy foglalkoznod kell ezzel Tori miatt...

– Foglalkozom is majd vele, csak előbb el kell intéznem pár dolgot.

– Mint például?

– Elvarratlan szálak.

A nővére mélyet sóhajtott.

– És hogy van Tori? Elmondtad neki, ugye?

– Még nem.

– Gage...

– Elég. Az apja vagyok, és tudom, hogy még nem áll készen rá. Főleg az óta az iskolai incidens óta...

– Milyen incidens?

– Kicsit összerúgta a port egy másik diákkal, aztán felgyújtotta a könyveit a menzán.

– Már csomagolok is, és indulok a repülőtérre. Felszálllok az első járatra. Ben meg a gyerekek ellesznek nélkülem egy darabig. Legalább ott lehetek Tori mellett, amikor elmondod neki.

– Nem.

– Azt is szoknia kell lassan, hogy hozzánk fog költözni. Nem hiszem...

– Hagyd már abba, Louise. Tudom, hogy jót akarsz, és tudom, hogy Tori számíthat rád, amikor odakerülünk. Egyelőre viszont erős vagyok, mint egy kurva ökör. Tiszta a fejem. Jól érzem magam.

Holnapután lesz a nagy nyugdíjba vonulási bulim, és elkértem Torit a suliból. Elmegyünk...

– Hogy mi van?

Gage egy pillanatra lehunyta a szemét, és két ujjal megcsípte az orrnyergét.

– A másik választásom az lett volna, hogy megkockáztatok egy újabb baklövést, akkor pedig kirúgnak. És amúgy is jó lenne több időt vele tölteni. El akarok vele utazni a hálaadási hétvégére, hogy legyen néhány kellemes emléke még. Más emlékek – mondta halkan. – A saját büntudatától is szenved Melody balesete miatt. Ezt még fel kell dolgoznunk, mielőtt elárulom neki, mi a helyzet velem. Csak adj egy kis időt nekünk, jó?

Ezúttal tisztán hallotta, hogy a nővére szípig, és az orrát fújja.

– Én sem értem az életet, Lou – folytatta Gage. – Nem tudom, miért ezeket a lapokat osztották nekünk. Tori ráfaragott. Borzasztó kártyákat kapott. De ezekből kell kihoznia valamit, nekem meg muszáj elintéznem ezt-azt, elvarrnom néhány szálát, mielőtt elmegyek.

Csend – hosszú, hosszú, soha véget nem érő csend.

Gage a saját nyomorúságos tükörképét bámulta az ablak fekete, esőcsíkozta üvegében. Kifelé továbbra is erősnek mutatta magát, az izmai duzzadtak a konditeremben töltött órák eredményeképp, a sok futással az állóképességét is karbantartotta. Ebben a gyönyörű házban éltek Kitsben, kilátással az óceánra, és azt hitték, mindenük megvan. Egy csodás gyerek. Tisztes karrier. Szeretet. Kölcsönös tisztelet. Tökéletes, finom üveggömb. Aztán ez az üveggömb összetört.

Ő megkapta a diagnózist. Melody mellett még ez is elviselhetőnek tűnt. Tudta, hogy a felesége végig ki fog tartani mellette. Aztán amikor ő már nem lesz, Melodynak még mindig ott van az édesanyja. A lányuk nem marad egyedül.

Aztán Melody fogta magát, és sívelés közben elsüllyedt egy fa törzse körül összegyűlt laza hókupacban az utolsó nagy kora tavaszi hóvihár után. Csapdába esett, és megfulladt a makulátlan fehér szőnyeg alatt, Tori hiába próbálta kirángatni a léceinél és a bakancsánál fogva. Melody elvitt magával minden fényt, melegséget és energiát az életükből. Melody nélkül... olyan volt az élet, mintha kivették volna az elemet egy készülékből. Egyszerűen nem működött. Ő is és Tori is kezdtek összeroppanni a zavarodottság súlya alatt. A düh, az igazságtalanság súlya alatt. A hatalmas, üres szájjal tátongó veszteség súlya alatt.

– Csak hálaadás utánig kérek időt – mondta csendesen.

A nővére reszketegen szívta be a levegőt.

– És hová mentek kirándulni?

– Nem messze. Csak pár órányi autótút a hegyekbe.

– Hívj fel, ha visszaértetek, jó?

– Ígérem!

Elköszönt, amint azonban letette volna, halk kattanást hallott. Mintha valahol a ház egy másik pontján valaki puhán a helyére illesztette volna a kagylót.

Gage kivágta a dolgozószobája ajtaját, és végigvágatott a folyosón.

– Tori! – Benyitott a lánya szobájába, de nyomát sem találta. – Tori? Hol vagy?

A zuhanyzóban zubogott a víz. A telefonkagyló a helyén volt. Gage-en hullámokban futott végig a megkönnyebbülés. Egy gyomorforgató pillanatig azt hitte, a lánya mindent hallott a telefonban.

Eugene beszállt a teherautó kabinjába. Egypár Washington állambéli rendszámtábla feküdt a földön az anyósülés előtt. Biztonságosabb

volt megőrizni a rendszámtáblákat, mint eldobni – akkor valaki megtalálhatta volna őket.

Elindította a motort, és bekapcsolta az ablaktörlőket. Kikanyarodott a forgalomba, és a bedugult Lions Gate Bridge irányába indult, ahol szinte egymásba értek az autók lökhárítói.

Amikor végül átjutott a túlpartra, a felhajtó felé vette az irányt, hogy aztán az autópályán eljusson a hegyekbe.

Puff, puff, puff, hallatszott a teherautó mögé kötött utánfutóból. Eugene vérnyomása az egekbe szökött. A bőre bizseregni kezdett. A beadott kábítószer egyre rövidebb és rövidebb ideig hatott, ahogy a nő szervezete hozzászokott.

Eugene vetett egy pillantást a tükörbe. Ilyenkor általában egy kis ablakon át belátott a lakókocsiba is. Csakhogy most sötét volt, és a vizes ablakok csak a forgalom fényeit verték vissza. Gondosan megkötözte a nőt, de az nyilván így is megtalálta a módját, hogy a cipő-sarkával a kocsni alját rugdossa.

Puff, puff... Piff, puff! – jöttek újra a hangok. Kurvára elszánt egy poggyászt hurcolt magával.

Mindig eljött az a pillanat, amikor a friss hús már romlottá vált, ez pedig eleve nem is volt friss. Azért Eugene-nak így sem állt szándékában elkapkodni a dolgot. Rendesen végig kell csinálnia, csak utána szabadulhat meg tőle. Nagyon is világos üzenetet kell küldenie.

A játék csak úgy az igazi, ha mindkét fél tudja, hogy játszik...

Mosolyra húzta a száját, mert hirtelen eszébe jutott, mit fog tenni, hogyan tudatosítja Sarah Bakerben, hogy ismét préda lett belőle, és vadászik rá. Megnyalta az ajkát, ahogy felidézte a nyers félelem keserédes, sós ízét Sarah Baker bőrén.

2. FEJEZET

Csütörtök. Négy nappal hálaadás előtt.

OLIVIA MEGSARKANTYÚZTA A LOVÁT, és végigvágatott a gerincen. A haja lobogott mögötte, a szélről könnyek szöktek a szemébe. Kesztyűt kellett volna vennie – majd lefagytak az ujjai, de olyan csodálatos érzés volt, ahogy a hűvös őszi levegő a csupasz bőrét simogatta. Ace, a német juhászkutya jócskán lemaradva kocogott utánuk, Spirit dübörgő patáinak hangját követve. A csúcsra érve Olivia éppen időben fogta vissza a kancáját. Fukszia és sáfrány brutális árnyalatai csíkozták az eget, tőle nyugatra pedig luchadsereg menetelt a lemenő nap előtt. Olyan volt, mintha maguk a fák izzottak volna vörösen. Ahogy a ragyogó tűzgömb lassan mélyebbre süllyedt a látóhatáron, a szél hirtelen irányt váltott, és tovább esett a hőmérséklet.

A prérifarkasok üvöltöttek, éles hangú kórusukat a távoli Marble-hegység verte vissza. A nap eltűnt, a világra a szürke gyöngyházfényű árnyalatai telepedtek.

A prérifarkasok hirtelen elhallgattak. Olivia hátán végigfutott a hideg, a karján égnek álltak a finom szőrszálak. Mindig csodálattal

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

töltötte el ez az esti jelenés, a fény és a sötétség átmenetének óraműpontossággal bekövetkező szertartása és a világ reakciója.

A végtelen, nyílt égbolt.

Az erdők határtalan sűrűje és a magas fennsíkot körülvevő, gleccserek által tükörsimára csiszolt dombok.

Számára erről a gerincről nyílt a legszebb kilátás a Broken Bar Ranchre napnyugta idején. Innen arany mezők gördültek lefelé egészen a türkiz tóig. Általában marhák legeltek errefelé, de nemrég eladták a csorda maradékát is. Meg persze a lovak többségét. Nem lehetett nem észrevenni a környékre beköszöntő változásokat.

Olivia három kis halászhajót pillantott meg a vízen. Lassan haladtak vissza a nyugati parton lévő tábor felé, miközben a víz ólomszürkébe váltott alattuk. Délen a Márvány-hegységet már porhó vékony rétege borította, a nyárfák levelei már aranyszínben tündököltek. A nyakukon volt a hálaadás. Ez lesz az utolsó hétvége, amikor a horgászok – az igazán tökösek, akik nem bánták, hogy éjszaka jócskán fagypontra hűl a levegő – kiszorítottak maguknak még néhány órácskát az évből. A tél sebesen közelített a hegyek felől, csendesen zárta jégmarkába a vadont. Heteken, talán napokon belül fehér lesz az erdő, és a világtól elzárt Broken Bar nem fogad több vendéget.

Ha az övé lenne a ranch, télen is nyitva tartana, szánkós kalandokat, sífutást, hótalpas meg motoros szános kirándulásokat kínálna a végeérhetetlen erdei utakon. A vendégek korcsolyázhatnának meg hokizhatnának a jégen. Esténként hatalmas tábortüzeket raknának. Hatalmas vidéki cowboyvacsorákat kínálna a konyhakertben termelt zöldségekkel, éjszakánként hangosan ropogna a tűz az óriási kandallóban. A régi faház előtt őrt álló nagy ezüstfenyő ágai közé fehér fényfüzért kanyarítana. A Broken Bar tökéletes helyszín lenne